

Nyaralás

Beutalóval rendszeresen voltunk nyaralni. Amikor még kicsik voltak a gyerekek, máshova nem nagyon lehetett eljutni. Balatonbogláron volt egy vállalati üdülője az Eleganciának, és minden évben kaptam két hétre egy ötágyas szobát. Az étkezést mindig megoldották valamelyik szomszéd üdülőben. Aztán próbáltam az OKISZ felé eljárni, mert családi beutalót kapni nem volt könnyű. Kétszer kaptam, egyszer Noszvalyra, egyszer Balatonfüredre. Háromévente lehetett útlevelet kapni nyugatra, akkor ezt kihasználtuk, a közbenső években pedig a Tátrába, Erdélybe mentünk. Az 1970-es években elmentünk egy IBUSZ-utazásra. Repülővel mentünk Párizsba, egy hetet voltunk ott, állandó program, idegenvezetés, minden híres dolgot megnéztünk. Akkor megérkezett az ellencsoport busszal. Ők hazamentek repülővel, mi ültünk a buszra, át Svájcba, onnan le Velencébe, aztán haza. Szóval egy ilyen körutazás volt. Nem sokkal az után, hogy nyugdíjba mentem, egyik nap szólt a telefon. Nem akarsz elmenni Mongóliába? Az OKISZ-tól megy egy szakember-delegáció. Elmentem. Ez egy nagy kaland volt. Ott is volt egy szabáshasználatom, tanítottam két fiatalot. És amit lehetett Mongóliában, azt megnéztem. Nagyon rendes vendéglátók voltak. Volt egy tolmácsnőnk, aki Magyarországon tanult. Elmentünk a Góbi sivatagba is. A régi állandó baráti társaságon kívül kialakult egy baráti társaság Szigetszentmiklóson is. A régi baráti társaságban a zsidók domináltak, az újabban nem. A munkahelyen csak felszínes barátságok keletkeztek. Akkor divat volt a vállalati rendezvény. Például a szövetkezetben minden évben közgyűlést kellett tartani, és osztalék volt. Egy havi fizetés megvolt osztaléknak. Ez mindig össze volt kötve egy rendezvénnyel, este vacsora, műsor, tánc. Voltak vállalati kirándulások. A feleségem vállalatának nagyon jó szakszervezeti titkára volt, az mindig szervezett valami programot, buszos kirándulást.